

Fehér Imola – Simonfy József
KÉTLELKES NÉGYKEZESEK

SZILUETT

a galambszaros padon
a négy öreg
magolja az életet
kibeleli megeszi ropog
a protézis alatt az íny
remeg s közben szórakoznak is
nézd azt a nőt mint egy
pehely paripán üget hosszú lábán
harisnyáján felszalad
a szem szemük
fut rajta tovább
nézd milyen húsos száj
mintha csak almába harapnál
férges is lehet
hiába permetezték
a csók visszaharap
ez a szépség ízlene
en croute reggel
nappalimba szervíroznák
dupla eszpresszó mellé
édesítőn émelyeg
ami engem élni enged
nem tudom miről beszélek

LE TEMPS PERDU

néha megállok és
rám kérdezek jól vagy
jól vagyok vagyok
egy madár szemével

nézek itt körül
minden ugyanolyan
zöld háttérben
fekete pöttyök mozognak
zöldhályog ült szememre
semmit nem látunk már
a gyermek szemével
hát így élünk
nem élet ez
csupán tetszhalál
tetszik vagy sem vigyed
utam vége már mögöttem
gerincem még érzi szárnyaim
nyomát amivel sohasem repültem
letörte az élet s megtörtem
ide pottyantam de máshova
szánt az Isten
igazából defektes vagyok
az élet túl rövid ahhoz hogy
bármit is befejezen
leengedett a lelkem
szelel valahol
szívemben tátog a tályog
és szénné feketedik
a hold is szenesedik
a szememig sem látok el
vaksötétben tapogatok
képtelen
semmi sincs úgy
mint egy kavics
magába zárva életem
kő voltam de elkoptam
kalcitdarabra hull bennem
a félelem hogy elmúlok mint
a hajnal cseppjében a harmat
ha már tudod hány csepp
a tenger majd akkor

de még akkor sem
párolog cseppenként
fogynak az évek
csepp csepp csepp
elvérzek
egyre inkább azt érzem
rémálmokból gyúrtak össze
riadtan ébredek
éledek a tenger a lemenő
napok temetője
aranyló peremén táncol a fény
minden hajnalban
föltámadsz arról mesél
morajlik a tenger
duzzog magában
mi mindent el kell nyeljen
saját magamon passzírozom
át magam az eredmény
magány és üresség
kongó egzisztenciám kiált
nyomom a segélyhívót
kicseng
halló túl sok hélium a fejemben
állandóan szakad a hó
hahó ha hó hull
betemet fehér lepellel
mint Jézus három napig pihenek
csakhogy az ijesztő fagyok
fákat döntenek
csontot repesztenek
félek hogy megfagyok
ver az óra
egyetlen mutatója
tikkkel már nem takkol
időm leballagott

ABFRA

fáj a fejem nyomja a lét
hasogat mint favágó a fát
sosem volt kedvenc arcom
csak kedvenc időtöltésem
lógatom a lábam
mint az ingaóra ketyeg
potyautasnak lenni
jó a jelenben zakatol
ez jár a fejemben
ki szeressen ha
még magamat sem
ki temessen ha
meg sem születtem
csak ami nem
történik meg változtatni
csak azon lehet
tegyük meg nem történtté
ezt az életet
vajon megtettem-e
mindent ami tőlem tellett
tellene több de
nem kellett senkinek
szétszórtam magam
illatát a virág
pollenem a méhek
bódulva itták
részegre csókoltak
ha ablakodban
holdviolát látsz
én várok rád
nyitva a tér s a szív
udvarom nyugágya
üresen lesi belépsz
de én életembe zárva
lelkemen lógok

mint egy akasztott
kirúgod alólam a széket
nem marad ott
csak a kötél
kaptam egy egész
életet hogy önmagamot
befejezzem
tökéletes sosem lesz
kész sose leszek
adj még egy adag életet
kampósszeg elterültem
élettelenül ha szám
lenne üvölnék
halk sikoly s megannyi
csöndes fájdalom
dobban bennem
kikiáltana de nem hagyom
kinézek az ablakon
integetek vidáman
egy olyan világnak mely
csak a fejemben létezett
várom
valaki visszainteget
zötyög velem az éjszaka
zsúfolásig megtelt
vak csillagok hada
keres menedéket
megtelni önmagaddal
egy olyan világban ahol
rajtad kívül hétmilliárdan
versenyt futnak
az idővel mintha
lenne tétje
én meg fekszem nyugodtan
romjaim alatt ki keresne
béke poraimra

*Kozmikus látvány, 2019
(51 x 40,5 cm, olaj, festékszóró, vászon)*